

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4551/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво са седиштем у Београду, против тужених „Legal Consult Team DOO Beograd“ са седиштем у Београду и АА из ..., чији је заједнички пуномоћник Тања Никчевић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 752/20 од 20.05.2020. године, у седници већа одржаној 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуда Апелационог суда у Београду Гж 752/20 од 20.05.2020. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуда Апелационог суда у Београду Гж 752/20 од 20.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3124/17 од 10.10.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништав анекс уговора о међусобним правима, обавезама и одговорностима закључен дана 20.08.2008. године између првотуженог и друготужене. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 264.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 752/20 од 20.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 3124/17 од 10.10.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су изјавили посебну ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Чланом 404. ставом 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново

тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

На основу овлашћења из члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за свој одлуке. Тужени су се у ревизији позвали на правни став изражен у пресуди Привредног суда у Београду П 435/18 од 11.05.2015. године која је потврђена пресудом Привредног апелационог суда у Београду Пж 3823/18 од 30.08.2018. године, али та одлука је без утицаја јер не представља доказ о различитом поступању судова у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова по истом захтеву, као што је конкретан, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложења побијаних пресуда за одлуку о утврђењу ништавости уговора, у конкретном случају, у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права из члана 51, 52. и 53. Закона о облигационим односима. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Тужба је поднета 02.03.2011. године, ради утврђења ништавости уговора, а тужилац је поднео од 03.08.2011. године по први пут, као вредност предмета спора, означео износ од 2.853.646,18 динара.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

С обзиром да означена вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. став 2. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Слађана Накић-Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић